

Светлината има един Източник, но пътищата, по които стига до нас са различни. 21 век сме, а има още хора със средновековно черно-бяло мислене, които са сектанти не по форма – според религиозната принадлежност (защото може да са и православни, и католици, и мюсюлмани, и индуисти, и будисти... наименованието не е важно), а по мантилитет и начин на мислене, заявяващо агресивно в опит да наложи своята истина на другите: „Моята истина е Божия истина, а Божията истина е единствената! Затова този, който не я приема, е заблуден и служител на нечестивия и ще гори в адския огън, обречен на вечни мъки, колкото и добър да е, каквито и добри дела за хората да е извършил!”, което не е нищо друго освен проекция на собствения егоцентризъм и самовлюбеност! Само че светът е многоцветен, а не черно-бял, а Истината една, но многообразна, и нашата истина е част от това многообразие, част от тази пъстрота... И в това е красотата! Тесночелието и нискочелието, фанатизмът и липсата на толерантност (което пък е липса на широта, която дава ясното разбиране... ясното виждане) не води до нищо добро, а поражда единствено религиозни сблъсъци, кръстоносни походи, свети инквизиции и клади! Но Бог не е никакъв фанатизиран сухар, садист и педантичен догматик, който се интересува не от това дали в нас има Любов или не (защото Любовта е в действителност нещото, което ни придава стойност), а единствено от това дали имаме „права” вяра. Обратното би могъл да твърди само човек, който или не се е докосвал никога до тази необятна и безгранична Любов, проникваща всичко съществуващо, която ние наричаме Бог, или е попаднал в плен на определен религиозен егрегор. Познаеш ли тази изумителна Любов... преживееш ли Я, вече няма как да се побереш в отеснелите дрешки на сектантството и догматизма, защото Любовта разрушава всички граници, всички ограничения, тъй като Тя е безгранична и е закон за единство, а не за разединение. Чрез Нея осъзнаваш, че всичко е едно и че в този свят има място за всичко и за всеки. И всяко нещо си върви по своя път, към своята цел, по своя си начин... Затова и Учителят казва: „ Да обърнеш един човек към Бога, като се стремиш да го направиш точно като себе си, това не е никакво обръщане. Да обърнеш човека към Бога, значи да събудиш възвишеното, Божественото в него, и да го оставиш по-нататък свободно да се развива. Този човек непременно трябва да се различава от тебе. Красотата на живота седи в неговото разнообразие.”